

ENYORANÇA

Enyoro des de fa moltes jornades,
tantes coses que no puc oblidar,
que fins arribo a pensar a vegades,
si es un somni del que vull despertar.

Enyoro el caminar per les contrades,
que des dels primers anys vaig admirar,
perquè reclòs penso en les matinades,
quant ja de sempre sortia a caminar.

Les tertúlies d'amics i les trobades,
les reunions de la junta, tan se val,
on parlàvem sempre amb tendres xerrades,
dels afers que ens comporta el Casal.

Si que a vegades es feina feixuga,
que costa contactar amb molta gent,
més la bona voluntat sempre ajuda,
a que tothom surti amb rostre content.

Avui per fi, és la segona vegada,
sense vigilant ens podem esplaiar,
doncs hem fet una bella caminada,
per més indrets del poble contemplar.

Fins sembla que es desvetlla l'esperança,
que un raig de sol il·lumina el camí,
no perdem pas els ànims, la gaubança,
és qui ens ha de portar a un bell destí.

De manera controlada als bons avis,
ara sembla que ja en deixen respirar,
i fins tindrem la dolçor sobre els llavis,
en proper jorn i no ens podrem queixar.